

عنوان مقاله:

فرهنگ نویسی فارسی در هند جنوبی (دکن)

محل انتشار:

دوفصلنامه کهن نامه ادب پارسی، دوره 4، شماره 4 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

ابوالقاسم رادفر - هیئت علمی دانشگاه آزادواحد جیرفت

خلاصه مقاله:

پیوند دیرینه ایران و شبه قاره هندوپاکستان به زمان های دور می رسد. اسناد و مدارکی از دوره هخامنشی در دست است و تصاویر غارهای اجانتا در جنوب هند حکایت از ارتباط ایران و هند در دوره ساسانی دارد. با نفوذ و گسترش اسلام در ایران در دوران حکومت سلطان محمود غزنوی و لشکرکشی های او به هند، اسلام به همراه زبان فارسی و تصوف وارد آن سرزمین پهناور شد و به مرور ایام با تشکیل حکومت هایی از مسلمانان و بعضا ایرانی زبان فارسی در شبه قاره هند گسترش یافت، تا جایی که زبان فارسی در حدود چند قرن زبان دین و سیاست و فرهنگ و ادب و هنر گردید. به دنبال عمیق شدن ریشه های زبان فارسی در سرزمین هند و فهم معارف اسلامی و متون ادبی و حیات اجتماعی دانستن زبان فارسی در سرزمین هند یک نیاز حیاتی شد تا جایی که بساط درس و یادگیری و تالیف کتاب های دستور زبان فارسی و تدوین فرهنگ های مختلف فارسی از مهم ترین کارها به شمار می آمد. از این رو نوشتن فرهنگ های لغت در سراسر شبه قاره به ویژه در حیدرآباد و بعضی ایالات دیگر رونق گرفت چون فراگیری زبان بیشتر معلول دو امر است: ۱. دانستن لغات و ۲. آگاهی از دستور زبان در این دو مسئله است که می بینیم هند در تالیف این دو موضوع حداکثر آثار را حداقل تا سال ۱۹۶۵ میلادی دارد. تالیف فرهنگ های اساسی و بعضا متفاوت در دکن گویای این مسئله مهم است.

کلمات کلیدی:

زبان فارسی، فرهنگ و فرهنگ نویسی، گسترش زبان، جنوب هند (دکن)

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1386972>

